

Iznad bele balkonske ograde savijale su se grane starog bora. Bile su dugačke i teške i šišarke su se jedva držale na njima. Pri prvom udaru vetra koji je, zaista, do večeri postao olujni, grane su udarile u metal i cvast se otkinula. Zakotrjlala se, gore, po pločicama, dole po stazi od betonskih kocki koja je vodila do zgrade. Zajedno sa šiškarkama predali su se i buketi živozelenih iglica. Po narandžastom podu terase, iz muških cvasti rasule su se grudvice bolno žutog polena koji nije na vreme pronašao žensku ljuspu i kada je ponovo, mada malo slabije, zaduvalo, sakupile se u graške u kojima je verovatno prepoznao životinjske oblike. Svuda naokolo širio se miris drveća i – čega još? Prolećne zemlje, kišnih glista, najpre pokvašene pa ponovo osušene trave, automobilskih izduvnih gasova, rižota od morskih plodova? Naravno, jasno, širili su se tačno ti mirisi, ali i miris njegovog pozamašno nanesenog dezodoransa, prenaplašene mešavine eukaliptusa, grejpfruta i kleke.

Bio je to nepodnošljiv miris, nesosan, majku, oca i nju je od tih isparenja često bolela glava, ali to nije moglo da mu se dokaže. „Onda nemojte da ga udišete”, ponavljao je. „Zapušite nos”, odsečno bi odgovorio i mrko ih pogledao.

Loše pričvršćeno staklo terasnih vrata, zbog kojeg se svakog proleća u dnevnu sobu uvlačila vlaga, zazvečalo je kad ih je otvorio i u papučama proklizao po keramici. Polen se još jednom zakovitlao iza njega. Ponovo izmenio oblik. Sagnuo se i proučio kreaciju koja se slila na zemlju.

Nije mu se dopala, zato ju je petom ljutito razmazao po svome; težio je simetriji, simetriju je želeo uvek, svuda, iako je već trebalo da zna da ona ne može da opstane, da će je nešto, život, sudbina, priroda, zar to nisu sinonimi, brzo unakaziti. I zaista, vetar je udario poput granate. Slika je iznenada postala jezivo žuta i malo polena se vratilo prema izvoru, nazad na drvo. Uz malo sreće, žensko.

Vitkim dlanom, raširenim, mekim prstima, mahao je ispred nosa, lepezasto i preterano, kao što je to radio njegov idol, onaj nečuveno izvikani pevač-umetnik (Umetnik s velikim U, ispravljao ju je), kada je na visokoj sceni nastupao pred morem ljudi. Na tom mestu u to vreme, dramatičnost pokreta bila je neophodna jer je jedino takva bila vidljiva, ali na bezimenoj terasi ne baš... Ipak, sanjarenja i strasti mu ne treba spočitavati niti zamerati.

Želeo je i da se oblači kao taj U-metnik. Samo želeo, ali to je zapravo bila jeftina, prilično eklektična imitacija. Ono što bi trebalo da budu uske, crne, verovatno kožne ili svilene pantalone, kod njega su bile preširoke, iznad zglobova odsečene, pepeljasto-sive očeve farmerke. Uz belu, opet svilenu, košulju bez okovratnika morala je da se slaže reklamna majica *MIP* ili *Kraš*, uvučena duboko ispod pojasa, a kožni sako sa stotinu nitni i lančića od platine zamenila je tamnobraon somotska jakna sa zlatnim rajferšlusom. Čarape su bile bele, veliki uspeh, ali su, nažalost, i patike bile bele. Crne patike nisu mogle da se nađu. Daleko od Amerike, daleko od garderobe. A da bi mu kupili crne elegantne cipele kojih je na tržištu bilo na pretek, trebalo je da se ponaša odraslije, govorili su mu roditelji zadirkujući ga da bi takve cipele na stopalima prosečnog tinejdžera izgledale kao propali vic. Najpribližnije poznatoj muzičkoj zvezdi je tako, opet nažalost, bio njegov dugački

posrebreni lančić na koji je, da bi delovao unikatno (oh, kakva zablude), okačio vojničku pločicu s ugraviranim imenom fiktivnog vojnika, njegovom krvnom grupom i RH faktorom, kupljenu na tezgi pored plaže.

Sagnuo se prema grani koja je udarala u spoljašnje prozorsko krilo njegove sobe – drvo je, još otkad se vratio iz škole, grebalo po prozoru u svom sporom, napornom ritmu – i spustio je niže da je po hiljaditi put zaglavi iza prozorskog simsa. Sizifa treba zamišljati srećnog ili bar veselog: mama mu je zabranila da poseče granu, izgledala joj je šarmantna, štaviše, atmosferska: *toliko volim da je posmatram sa fotelje u dnevnoj sobi*, a majčine kaprice je trebalo poštovati.

Pre nego što se laktovima naslonio na ogradu, još jednom se sumnjičavo okrenuo: zaglavljena grana se blago zanjihala, *pička joj materina, ako se opet izvuče*, da, nešto tako je promrmljao njen iznervirani brat.

Zatim je, oslonjen na hladni metal, podigao svoja oštra ramena i desnu nogu prebacio ispred leve. Jezikom je ovlažio usne i dotakao levi džep pantalona u kojem je držao, a u poslednjih godinu dana *stalno nosio sa sobom*, tabakeru s cigaretama prikupljenim sa svih strana, cigaretama izmoljenim, ukradenim, izickanim milom ili silom, među kojima su čak bile i jedna italijanska i jedna francuska. Želeo je da zapali, naravno, ali je morao da bude pažljiv; ako bi ga uhvatio otac, zaverenički bi mu se osmehnuo kao pušač pušaču, možda bi čak i pohvalio stil svoga sina, ali, ako bi ga uhvatila majka, uh, onda na vidiku ne bi bilo ničega osim bitke. Protrljao je, dakle, lice i zario prste u crne kovrdže među kojima je izabrao tri koje je, imitirajući usijanu peglu za kosu, kažiprstom i srednjim prstom ispravljao i gladio. Nervozno je izvirivao

prema parkingu i delu puta koji je vodio prema parkingu, izvijao vrat i saginjao se, poskakivao levo i desno pored ograde, peo se na prste i grčio kolena, da bi između drveća i rododendrona uhvatio čistinu, uski tunel bez prokletog granja kroz koji bi mogao da vidi njen i majčin dolazak, ali nijedan prokleti jebeni ugao nije bio pravi. Bar ne *njegov* ugao, ne za njegove slabovide oči kojima je iz narcisoidne gordosti već dve godine otkad su mu ih prepisali, uskraćivao naočare. Međutim, s travnjaka pored prilaza parkingu, skrivena iza džinovskog metalnog kontejnera za papir, ona je njega dobro videla. Veoma dobro, zapravo.

Primetila je čak kako je protresao levi džep da bi ustanovio da li je u kutijici upaljač i s kakvim je zanosom, s kakvom veštinom prestupnika, koja ni izdaleka nije bila vulgarna, najzad pripalio cigaretu. Požudno ju je prislanjao na usne, udisao je rezonantno zabacujući glavu. Dok je izdisao dim, prinosio ju je butini držeći je u ruci koja nije prolazila kroz vazduh, već kroz nešto gušće, nešto što je već imalo takt, nešto što je već imalo ritam. Pepeo je otresao daleko preko terase, ali uzalud, vetar bi svaki put zaduvalo prema zgradi i sitni delići su se tvrdoglavo lepili za njegovu odeću. Naslanjao je ruku koja se dimila na drugu ruku, često menjajući položaj savijajući lakat, ispravljao se poput pauna i pljeskao tapaciranim petama. Zakikotala se, naravno, malo, jer je izgledao smešno u pozi nekakvog princa, a verovatno i zato što mu je zavidela: mogao je biti izuzetan plesač, slutila je, u stvari, bila je *ubeđena*, bio bi sjajan, baš kao Majkl. Njegov dar je bio redak, proniknuo je već u koreografiju pušenja, pospremanja i hodanja, ponekad je i način na koji je sekao picu imao posebne pokrete. Iza pritvorenih vrata njihove sobe, kroz koja ga je često posmatrala, dozvoljavao je svom talentu da preraste

u improvizovane, ali dirljive i očaravajuće varijante *hiphopa*, *jazz baleta*, *vogueinga* i još koječega. Njegova ekonomičnost i preciznost, njegova gipkost i odlučnost, mekota i strogost, brzina i jasnost, njegova prisebnost i magnetizam i njene, moglo bi se reći krute noge i ruke za koje je tetka nekad ustanovila, a mama je trebalo da joj veruje, da nekako *vise* i da su jednostavno preteške i previše špicaste za plesnu školu, *koja je za vas ionako skupa*.

Njegova cigareta dogorevala je skroz do filtera, koliko u francuskom toliko i u holivudskom i muževnom stilu, i ugasio ju je pritisnuvši njome zardali deo ograde gde fleka nije mogla da se primeti, jer se stapala sa scenografijom propasti. Kad je hteo da zavrljači opušak (ne baš pametan potez, kao da ništa nije naučio iz iskustva s pepelom) prema zelenoj površini s kontejnerima, pravo prema njoj, trgao se. Preciznije: *oboje su se trgli*.

Čao, *Jovanka*, vikala je, da, baš vikala njihova majka sa stazice prekrivene čempresima koja je povezivala parking njihove zgrade s parkingom susedne. *Hajde, videćemo se sutra, izvini što prekidam, stvarno moram da kuvam*, vikala je i dalje dok joj je *Jovanka* verovatno već prijateljski okrenula leđa. *Pozvaću te da se dogovorimo*, dodala je mama hrapavim glasom kad je sa stazice zakoračila u dvorište svoje zgrade, a *Jovanka* je verovatno već nestala kroz ulazna vrata svog solitera. Dražen je na prvom spratu prebledeo, stisnuo zube, opušak gurnuo u džep pantalona, zakolutao očima, pamuk će se strahovito usmrdeti, to je već trebalo da zna, naslonio se karlicom na ogradu i držao se za nju obema rukama. Čvrsto se držao i zagledao se gore prema putu koji je skretao prema školi, kao da se po njemu spušta veličanstveno krdo hiljadu belih konja (to je još uspela da vidi, a zatim je u skoku uhvatila korak s